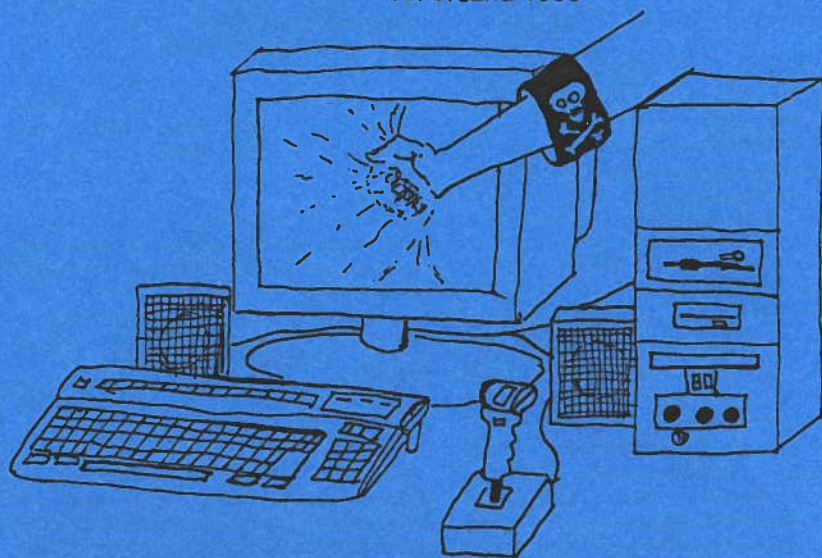

Třetí číslo

Luštěniny

občasník Podještědského gymnázia

16. března 1995

Piráctví

něco o u nás naprosto běžné činnosti... (strana 2)

Trochu poezie ...

v dnešním vydání Luštěnin je poezie snad až příliš (strana 6)

Strana první

Vážení soudruzi a soudružky

Koho chce ten ... vážit ? Tak už jsme zase tady. Naprosto spontánní vznik tohoto čísla byl provázen mnoha křecemi (např. tento úvodník...). *Co to tam ten ... mele. Jakýpak křeče ? Vždyť bylo vše v naprostém pořádku. Už asi toho Fialu od počítače vyhodím, nebo mi z toho udělá nálevnu laciných citů. Jakýpak city ty svábe. A vůbec huť už slycha nebo ...* Dopew j ghrr sem tu klávesnici !

No konečně. Pevně ho držte. Bacha, dostal se k myši ... *Che, che, to jsem jim to nandal. No ale tak jako kdyby jsme se huť přestaly flákat jako okolo ty horký kaše.* Já jsem Vám říkal, že je to maniak.

Ale vážně. Třetí číslo Luštěnin je zde opět ve své původní podobě dvanácti stran. Nemyslete si však, že jsme s tím jako teďa nehnuli. Po dlouhých inovacích a drahém výtlamu jsme dosáhli překročení plánu o 50%. Tady kolega se

Vám tím asi snaží naznačit, že obsahujeme o 50% informací více než běžné sdělovací prostředky a přitom ještě šetříme čas, peníze a životní prostředí. *To především, kolego.*

Teď bychom asi mohli čtenářům sdělit, o co nám jde.

1. V počítačové učebně je na síťovém disku J: (na každém počítači) přístupný adresář J:\PRISPEVK, do kterého můžete zapisovat své příspěvky.
2. Na stejném disku je také přístupný archiv všech starých čísel Vetřelce a Luštěnin. Je možno prohlížet v editoru Text602, Luštěninu pak ve Wintextu.

Redakce

Red - Ondřej Semerák
akce - Radim Fiala

Info

• Bobovi přišlo zle

Ve všech hudebních i nehudebních plátcích se psalo, kterák se tady slavnému Dylanovi líbí, když se uvolil znovu vystupovat v České republice a to rovnou třikrát. Dovedete si představit, jak si někteří jeho fanoušci zakoupili lístky hned na tři představení, rozhodnutí, že stráví víkend v příjemném opojení jeho hudby. Po příjezdu metrem na stanici Vyšehradskou jsem s potěšením zaznamenal spoustu mládeže, ale i starších občanů, kteří nadšeně diskutovali o tom, jaká bomba bude jeho představení. Poté zrak divákův padl na balící papír, popsaný propisovací tužkou. Přiblížil se a četl: "Upozornění, dnešní koncert odpadá, lístky dále platí. Náhradní představení v pondělí." Co nám tedy zbývá. S kyselým výrazem ve tváři zajdeme do pohostinského zařízení, nadávající na Bobovu nespolehlivost. Dáme si hranolky za třicet korun a vydáme se na cestu domů. Tak snad v pondělí...

Adam Šura

• Nahrávání

Děkuji vám všem, kteří jste si narušili jeden unorový víkend a zúčastnili se nahrávání vánočních koled. Věřím, že čas ještě zhodnotí úsilí, které jsme této akci věnovali.

Protože počet kazet bude dán naší objednavkou, vyzývám zájemce o zakoupení, aby se u mně do 23.3. přihlásili.

Kazety si můžete koupit za 50 Kč při ukončení II. trimestru 30.3.1995 v *Národním divadle*.

Lucie Kašparová

• Dospělý v sextě

A už je to tady ! Máme mezi sebou opravdového dospělého studenta. Ptáte se kde ? No kde jinde než v sextě. A kdo že to je ? Zkuste hádat, můžete třikrát. Je to kluk a ... ještě nic ? A píše do našeho časopisu... přezdívaný "Profa"a píše básně. No jasně, je to Lukáš P. Pavlík. Žádné změny v chování (nadřazenost...) se zatím neobjevily. Uvidíme, co se bude dít, až se řady dospěláků rozšíří.

Karolina Koubová

• Nevíte o skříní?

Prosíme čtenáře, aby nám sdělili jakékoli informace o starším nábytku, který by byl k dispozici za symbolickou cenu nebo zdarma. Rádi bychom jim dovybavili naši počítačovou učebnu. Žádané jsou především regály, skřínky a poličky na literaturu.

Jiří Fiala, Ondřej Semerák

Pirátsví

I.

Před časem rozvířily hladinu poklidného žití obyčejného českého človíčka diskuse o novodobem pirátsví, odborně nazývanem porušování autorských práv. V mnoha "odborných" člancích v časopisech i v denním tisku se novnáři a odborníci vyjadřovali k problému, ke kterému má mnoho z nás co dodat, neb se nás přímo dotýká. Pojem "porušování autorských práv" zahrnuje mnoho činností od kopírování originálních audio či videokazet až po užívání software bez příslušné licence k čistě vydělečným účelům. Všechny mnou popsané činnosti jsou nezákonné stejně jako krádež auta. Proč k nim však dochází tak často a jsou v naší společnosti tolik rozšířeny ? Zkopírovat si něco z magnetofonové kazety či z disket nebo kompaktního disku je pro nás jednoduché a levné, neboť jediné náklady činí nákup čistého media v podobě kazet nebo disket v cenové relaci do 50 korun. A po "vykonání trestného činu" nemusíme mít žádné výčitky. Radši konkrétně.

Koupíme si počítač za 30 000 Kč, což je pro průměrného občana České Republiky poměrně velká finanční zátěž. Samotný počítač s operačním systémem ale nelze moc prakticky použít, a tak je třeba koupit nějaké programy. Asi nejjednodušší program na psaní textů je v současnosti Text602 v ceně okolo 4000 Kč. Na psaní anonymních dopisů je to nástroj dobře využitelný, proč bychom si ho nekoupili. Po chvíli ale přijde zklamání typu - "Představ si, že u nás v práci už

texták máme, klidně jsi si ho mohl zkopírovat, a ušetřil bys ..." Anebo brzy zjistíte, že písmo textáku se vyrovná tak leda psacímu stroji, a že byste třeba chtěli k textům dodat nějaké obrázky či grafy - a brzy objevíte nadherný svět programů pod Windows. Bálík tří programů pod Windows - například MsOffice stojí 10000 Kč. A aby to běhalo, je třeba koupit ještě za 3000 Kč Windows - a to už je investice. A nejspíš právě v tuto chvíli nastupuje dilema - "Za texták jsem vyhodil 4000 korun, a originální Windows a Office, a WordPerfect... (atd.) mám v práci, tak si to zkopíruju a pak se uvidí."

Podle nedávných odhadů patří v České Republice 85% používaných programů mezi pirátské kopie, na západě pak kolem 60%. Volá se po restriktivních opatřeních, ale malokdo se pídí za příčinou tohoto jevu. Za jednu z možných příčin považují někdy příliš nadsazené ceny zahraničních softwarových produktů. Tím nechci rozpoutat novodobou vlnu janošikovani, to ne. Firmy by ale mohly více přiblížit programy běžnému uživateli formou prezentací nebo shareware, aby si sám mohl vyzkoušet potřebné funkce. Může se totiž stát, že po koupi drahého balíku zjistíte, že se vám k použití teměř nehodí, ačkoliv recenzent v odborném časopise a prodáváč tvrdili pravý opak. Zkuste takovýto program vrátit, možná dostanete své peníze zpět. Možná také ne.

Ondřej Semerák

II.

Poněkud jiná je situace okolo pirátsví ve sféře zábavního průmyslu. Softwarové firmy v České republice přicházi v průměru o 85% možného obratu. Na tomto hrozivém údaji se velkou měrou podíli nelegální kopie počítačových her.

Zamyslíme-li se nad důvody stávající situace, najdeme velmi rychle vlníky. Jedním z nich jsou bezesporu pokřivené morální hodnoty. "Prečo bychom si tento software neukradli keď nas nikto nechytí." Dalším důvodem, který intenzivně rozzmýchává předešlý, je přetrvávající teměř nulová solventnost většiny populace tohoto národa. Pokud s mým argumentem nesouhlasíte, pak vězte, že neexistuje mnoho lidí, kteří jsou ochotni a zároveň schopni žít bezhlavou saň, známou pod jménem "Herní manie".

Ve srovnání s ostatními softwarovými produkty připadají nezavěšenému pozorovateli hry "vcelku levné". Pronikneme-li však hlouběji do problematiky, zjistíme, že to "vcelku levné" je až "příliš drahé". Při průměrné ceně jedné počítačové hry 1500 Kč a průměrné zdatnem počítačovem "pařanovi", kterého

hra "omrzi" s příchodem dalšího titulu, dostáváme cifru rovnající se více jak 10000 Kč měsíčně.

Bylo velmi naivní domnívat se, že za sve těžce naspořené "papírky strýčka Klause" dostanete vždy kvalitní produkt. Tuhle zjistíte, že jste to již někdy hráli, i když je to pouze týden v prodeji, tamhle zase s odporem rozlámte instalační diskety, protože něco tak bezduchého odmítnete předložit svému "křemíkovému" (ne)příteli. "Děmantovou korunu" těmto neřestem nasazují jinak opěvovaná multimedia. Mezi "normálními" zábavními produkty je v průměru 55% naprostého braku, tuto hodnotu však "původní" produkty určené pro CD-ROM směle překonávají o dalších 35%. Tomuto se važení čtenář v počítačovem průmyslu říka pokrok.

Zamyslíme-li se nad výše uvedenými argumenty, zjistíme, že si velké procento nelegálních kopií způsobují počítačové firmy samy. Kdo by si přece kupoval "gamesy", které do hodiny a do dne s totalním znechucením stejně smaže.

Radim Fiala

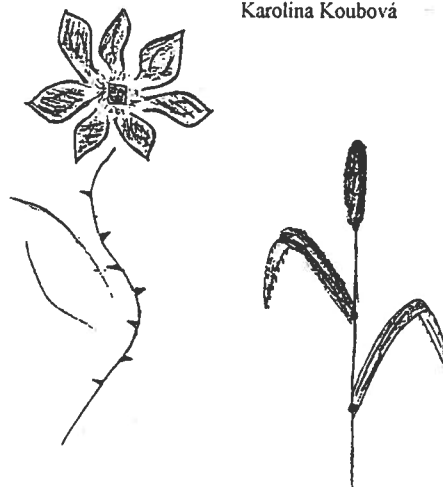
FIXARAE DOIBRARAE

Již 20 let vědci zkoumají zázračnou rostlinu pojmenovanou Fixarae doibrarae. Její blahodárné účinky poskytují opravdu blaho. Osvobozují od těch nejbahnatějších ale také nejzávažnějších onemocnění. Kašlem, rýmou počínaje a nemoci rebí-rebí konče.

Tato rostlina se dá pěstovat jako květina, bylina a dokonce i keř a strom. Ve formě květiny byla objevena na Kozi loučce blízko Kozochlup přímo na území naší republiky. Poprvé ji popsal Jeník Švec, žák místní reálky, v roce 1973 slovy: "Týýý brďo, tohle bejli ale fixuje!" Což znamená něco jako: "Dámy a pánové, tato květina voní zajímavou vůní." Zde už je patrné, od čeho nebo koho je odvozen první název záhadné rostliny. Bylina byla objevena v Rusku, hořící keř v oblasti Kanaanu a strom v deštých pralesech jižní Ameriky. Vědcům i nám ostamům je záhadou, že všechny formy této rostliny mají stejné vlastnosti, i když každá roste v jiných přírodních podmínkách. V Kanaanu sucho, v deštých pralesech déšť, u nás oblačno až zataženo a v Rusku stav ohrožení života.

Při léčbě jsou využívány všechny části - květ, list, stonek, duté kolínko, kůra, lýko, dřevo i kořeny. V některých případech je nutné použít i "lýkožroutry", červy = no prostě všelijakou havěť zdržující se v okolí rostliny. Pro léčbu kašle se používá odvar ze tří listů stromu, dvou kolínek, pěti zrnků pylu a dvou špetek strouhaného kořene. Odvar se užívá třikrát denně v množství dvě polévkové lžíce. Účinky jsou opravdu zázračné.

Kašel mizí už po druhé dávce. Při podávání připravené tekutiny nitrožilně (strouhaný kmen, okvětní lístky a pylová zrnka) lze dosáhnout odbourání nádorových tělísek. Princip je asi takový: strouhaný kmen je drsný, a tak nádor jakoby oškrabuje, okvětní lístky "ránu" lehce přelepí a pylová zrna dezinfikují. Výsledky jsou opravdu překvapivé. Léky připravené ze zázračné rostliny Fixarae doibrarae (druhotný název odvozen od "dobrých" účinků) pomáhají všem živočichům, od těch nejmenších mikroorganismů po ty největší savce. Bohužel, lidstvo opět takzvaně utřelo nos. Ale nevádí, aspoň veterináři mají z této záhadné rostliny radost.

Karolina Koubová

Postřehy z hodin

"Tak pane profesore, abychom si rozuměli."
hodina biologie

"Můži dojit pro třídní knihu?"
hodina výtvárného semináře

"Jak to?"
hodina matematiky, reakce na zjištění, že dvě přímky v rovině se musí protínat.

"Rakousku se těžší bauxit, Poláci mají rudy zinkové a na Slovensku mají Slovenské rudohoří."
hodina zeměpisu

"Hnědé uhlí se nachází ve většině států v menším množství."
hodina zeměpisu

"V roce 1930 se dostaly v Německu do vedení síly, které vehnaly národy do války."
hodina zeměpisu

Psychologické testování domácích zvířat

Špičkové psychologické a sociálně - psychologické pracoviště Coo-program rozšiřuje v tomto roce svou nabídku o nestandardní služby. V minulých letech se toto pracoviště zabývalo především analýzou a terapií mezilidských vztahů. Nyní přicházejí odborníci s nabídkou psychologických vyšetření všech domácích zvířat, zejména neužitečných. K tomuto účelu jsou připraveny speciální psychologické testy sestávající z neverbálních i verbálních technik. Typickou neverbální technikou je test "vybírání barev" (Lüscherův barvový test). Neverbální projektivní technikou je volná kresba zvířete. Z celé řady verbálních technik se pro tyto účely ukázal nejvhodnějším Leaniho dotazník interpersonální orientace. Pro účely psychologických vyšetření zvířat je tento dotazník, zahrnující 128 položek, interpretován nikoli jako interpersonálních (mezi osobních), ale jako interanimálních (mezi živočišný nebo mezi zvířecí). Člověka totiž v tomto kontextu musíme chápat jako živočicha, někdy dokonce přímo jako zvíře. Ale to už by bylo o něčem jiném.

Obvyklý psychologický postup vyšetření zvířete je následující. Majitel

dostane za úkol namalovat co nejvěrněji svého mazlíčka. V druhém kroku majitel vybere z barevných kartiček ty, které se jeho mazlíčkovi nejvíce líbí. Sestaví vlastní pořadí od nejoblíbenější barvy k nejméně oblíbené. Třetím krokem je dotazník, v němž zodpoví majitel 128 otázek o svém zvířátku. Všechny údaje se zanesou do počítače, který je zpracuje a výsledky zanesou do grafu. Psycholog, specializovaný na interakci se zvířaty, výsledky testů probere spolu s majitelem.

Mimořádnou předností této nové metody psychologie je skutečnost, že zvíře nemusí být vlastním vyšetření přítomno, dokonce je fyzická přítomnost zvířete nežádoucí. Touto metodou tedy lze psychologicky vyšetřovat i zvířata již zemřelá, či dosud nenarozená.

Četným majitelům, kteří se těchto psychologických vyšetření dožadují, vůbec nevádí, že se o svých miláčcích nedozvědí nic nového, protože se dozvědí o svém vztahu ke zvířatům a o sobě samých často velmi překvapující věci.

Adéla Bauerová

Ještě donedávna to vypadalo, že Lukáš Pavlík zůstane se svou básnickou tvorbou na naší škole jediný. Ke konci roku 1994 však přišel první příspěvek od Jitky Andrlové a nedlouho poté od Martina Krieglera, kterého podle jeho vlastních slov inspirovaly k tvorbě obrazy od Zdeňka Hajného. Snad se brzy najdou i další lidé, schopní podat své pocity v básních.

Podzimní romance

Bylo to teplo, a přece,
spletené z ledových provazů.

Únava to byla
jen v halucinacích
a pachůť vína splýnula
v polibek bez dechu.

Barvy listí,
jako by měly křídla,
usmívaly se mezi větvemi
a mě nevadilo hučení
kdesi v mozku...
Stejně zase přišla tma

z celé světelné šňůry
spadaly znovu všechny iluze
a ranní mlha se smála
v teplém objetí slunce,
kdesi za obzorem
co na tom, že bylo chladné ?

V živém kameni nastal klid,
plamínek svíčky na stole
ještě se chvějí
smichem nebo snad pláče ?
Vitr se prohání v sutinách čehosi...
Nevadí, vim, že to listí tu zůstane !

Jitka Andrlová

Stříbrná alej
Stříbrnou alejí
pronikají ke slunci
zástupy nevinných,
bezodných duší.
Míjejíce
zrození i zánik,
šeptají životu svůj příběh.
Za hudby ticha
tančící myšlenky
ukazují
tu nekonečně krásnou
a nikdy nedosažitelnou
Stříbrnou alejí
vedoucí ke slunci.

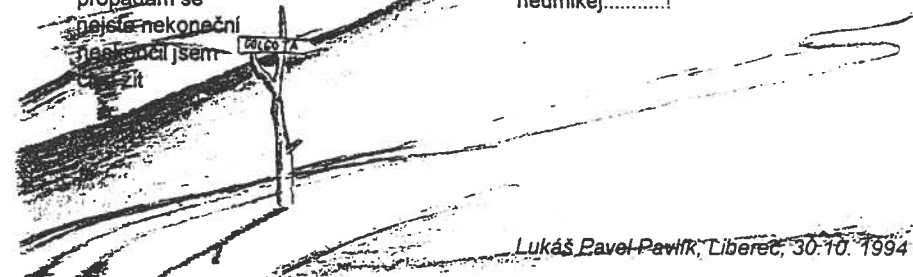
Oblaka ticha
Na modrém vrcholku
oblak ticha
stojí postava
vzývající lunu.
Oblaka plují
světem bez otázek
a odpovědí.
Jenom plynou.
Plynou a poslouchají
můj nářek.
Nářek touhy.
Touhy po něze -
po tvém těle.
Držím tu vzácnost v sobě.
Držím a nepustím.
Držím ta slova
rašící z mého srdce.
Jsou to nejvzácnější,
co mám.
Mám jen je a kupu
bezejmenných masek.
Plout tichem
s hvězdami v náručí
až tam.
Tam na vrchol
oblak ticha.
Zřít tu postavu
plnou jmen a říci:
"Citím tě krásou."

Martin Kriegler

Neumlkej !

Zcela určitě se
před smrtí
rozpláceme šílenstvím
které
s sebou neseme
stále dokola
od narození
ach žebrám u
Vás o šanci
nezešílet z Vašeho
světa
matným kříšťálem
spermii budoucnosti
bez otázky
co přijde dál
donekonečna uspěchané
pero
mám stažené kalhoty
a mé srdce
září do zrcadla
bez obrazu
a strach
strach napsaný velkými
písmeny v mém
Já
strach z šílenství
má tvář pobledla
možná že
láskou
poslední záchrana
ve větru
a padlý strom
a krvácející vykastovaný
šíleně letící
kůň
mého svědomí
propadám se
nejisté nekoneční
nekoneční jsem
Zít

hej !
ale
zoufale nechci zešílet
mrdám svědomí
svých rodičů
protože
chci žít a žiju
jinak než oni
by chtěli
ach snad možná
- dost
- dost
- dost
šíleně nádherouprostá závrať
bytostně mi patří
a je to můj
život
hej !
můj život
a kdo ti dal právo brát životy
když nejsi Bůh
slyšíš - ticho
je ticho šílenství ?!
mám z ticha
strach
všechno z čeho
mám strach
je šílenství
ach, prosím
neumlkej můj jediný
človče -
- neumlkej
vždyť potichu
a strach
a závrať šílenství
ach, prosím
neumlkej.....!

Lukáš Pavel Pavlík, Liberec, 30.10.1994

Jsem osamělý jsem na cestě zbožňuju Joni Mitchell mám tě moc rád i v této neposlední naivní větě a zvracel bych naivitou kdybych kdy věřil že to co všichni chceme je láska a neválcení láska a klid láska a vášnivě orgasmy výkřik naděje pod nebem s hvězdami ale chci poděkovat special thanks to John a teď se můžou jít poblížit všechny mozky tupé oděností uniform ach mám zoufalý strach chtějí mne chtějí mne chtějí mne chtějí mne dostat ("vy všechny ubohé pláčem neronicí sly vy všechny ubohé mozky provázené pouhým nic chcete mne zbavit svobody zbavit svobody zbavit svobody") ne nemůžeme doufat	ve svém zosobnění - - nemohu doufat že oni chtějí jen lásku a mír a nevím kam se ukryt v svém osamoceném strachu chci vykřičet obžalobu na všechny vojenské správy kradoucí životy kradoucí svobodu ach prosím prosím ukryj mne v své teplé náruči v svém teple měkkém hlasu nevím kam utéct a tak chci Tebe poslyš opravdově opravdově se bojím ach potřebuju tě přestože jsi tak moc, moc daleko mám v sobě svíravý pocit úděsné hrůzy když mne chtějí zbavit svobody a namísto pomáhat a milovat a chápat mne chtějí učit zabíjet	učit zabíjet učit zabíjet prý pro vlast ("ach jděte do prdele s touhle hrůzypinou lži") je noc noc pláče noc strachu noc děsu noc vzteku ale noc lásky noc touhy noc hvězd noc tvá noc pro tebe noc má noc jeho ale noc jejich a nemohu doufat když všechno to zářivě nepojmenovatelné v našich srdcích a v našich přirozeních končí se v černém stínu stromu stromu jejich temnému stromu - - učit zabíjet
---	--	---

*Lukáš Pavel Pavlík, Liberec
8.12.1994*

věnováno M.H.

*poděkování -
- special thanks to
holy John Lennon*

Katedrála

"Jedny Dresden Zeitung," pravil starší muž trafikantovi. "Děkuji." Peter Reichert si vzal složené noviny a otočil se směrem ke svému bytu. Krátce přehlédl očima názvy titulků. "V Drážďanech proběhne pietní akt. Výbuch autobusu v Izraeli. Clinton promluvil v senátu." "Celkem nic zajímavého," pomyslel si a pokračoval v chůzi. Když došel domů, odložil noviny, nasnídal se a odjel do své práce. Právě začal pracovat jako restaurátér na stavbě katedrály, pobožené před padesátí lety při bombardování města.

Klaus Moravský už dlouho přemýšlel o tom, že odjede na venkov za svou rodinou. V městě plném špíny a uprchlíků již moc dlouho nevydrží. Drážďany byly přeplněné lidmi, německá metropole v pátém roce války se mu již nezamlouvala. Město sice uniklo bombardování a fronta byla ještě daleko, ale panoval v něm nedostatek vody, potravin, téměř všeho. Když se rozhlédl po místnosti, jeho pohled se zastavil na čerstvém výtisku novin Dresden Zeitung, položeném na stole. Stárne, asi už mu paměť neslouží, řekl si a zvedl noviny vytištěné na podivně hladkém papíru. Už je chtěl položit zpátky na stůl, ale v tom ho do očí udeřil podivný titulek: "Clinton promluvil v senátu." Tomu nerozuměl. Přečetl si další titulky, znějící: "Český prezident Václav Havel vyzval Čechy a Němce k usmíření. Boje v Čechensku pokračují," a plno podobných nadpisů, které naprosto vypadaly z kontextu doby a psaly o lidech, jejichž jména slyšel Klaus Moravský dnes poprvé. Zastavil se až u titulku, který zněl: "V Drážďanech proběhne pietní akt..." Nevěděl o jaký pietní akt se jedná, a tak zvědavě četl dál článek, zabírající podstatné místo na titulní straně. Autor článku popisoval těžký nálet, který za války zapálil a zničil celé Drážďany, v jejichž troskách tehdy zahynulo na 30 000 lidí. "13. února 1945 v 10.00 hodin večer přilétla první vlna spojeneckých bombardérů..." Přestal číst. Co to je za nesmysl? Vždyť dnes je 13. února!? Ještě jednou si přečetl podivnou zprávu. "Co je to proboha za noviny", pomyslel si, když v tom jeho pohled zavadil o datum vydání. Ze záhlaví titulní stránky na něj drze civělo datum pondělí 13. února 1995...

Snažil se porozumět této podivné situaci, ale nedokázal pochopit, jak se sem mohly dostat

noviny z budoucnosti. Třeba si z něj jenom někdo udělal legraci. Zahleděl se znovu na noviny. Ne, tohle přece nemůže být legrace, takhle dokonale by to nikdo nedokázal. A kdyby, tak proč by to dělal? Každopádně uteče z města, stejně ho tu už nic nedrží. Pokusí se také varovat co nejvíce lidí. Ale jak? Přece nemůže jen tak vyjít na ulici a tvrdit, že dnes budou Drážďany bombardovat.

Vyšel ven a rozhlédl se. Po ulici nepřetržitě proudila kolona povozů, nákladních automobilů a pěších lidí, prchajících neznámo kam. Několik desítek lidí stálo ve frontě na chleba a polévku. Došel až k nim a pravil: "Musíme odejít pryč z města, dnes večer v noci bude nálet." Jedna žena se k němu otočila s útrpným výrazem ve tváři: "Jste normální? Proč by měli bombardovat město?" A nějaký muž dodal: "Vy jste blázen."

"Třeba je to špión, dodala žena. Klaus Moravský zamumlal cosi, co znělo jako "promiňte", a rychlou chůzí vyrazil směrem z města. Už mu bylo jasné, že se s lidmi nedomluví. Minul katedrálu, prošel hlavní třídou a pokračoval dál na předměstí. Lidé, zdánlivě beze smyslu bloudící po městě, ve skutečnosti vykonávali svou každodenní práci, nebo se vraceli do svých domovů. Pomalu se stmívalo, poslední domy na okraji silnice se nořily do tmy. Sešel ze silnice na polní cestu, kde bylo ticho a jen zdálo se ozýval tlumený šum města, ve kterém již nastávala noc. Šel stále dál a dál cestou vedoucí mezi poli, když v tom zaslechl jakýsi zvuk. Otočil se ke světlům vzdáleného města a naslouchal přibližujícímu se bouři. Ve velmi krátkém momentě se nad městem rozzářilo několik světél a ozval se známý hvizd pum různého kalibru. Odvrátil se od děsivé scenérie a pokračoval v chůzi. Po pamácti minutách se již město utápělo v plamenech, které ozařovaly siluetu zborčených domů, nad nimiž se tyčila zatím nepoškozená štíhlá věž gotické katedrály.

Odpoledne se Peter Reichert vrátil domů. posvačil a jal se číst noviny. Rozložil listy z hrubého papíru a podivil se nad titulkem, který zněl: "Na východní frontě byla dosažena nová převratná vítězství!"

Ondřej Semerák

Takoví normální zabijáci

Jestli jste připraveni na velké množství mrtvol a prolité krve, můžete se zajít podívat do kina na nejnovější film režiséra Olivera Stonea.

Je to příběh dvou normálních lidí - feznika Mickeho a Mallory, dcery nezaměstnaného násilníka. Tito mladí lidé mají pouze jeden malý problém, jak oni sami rádi prohlašují, narodili se jako přirození zabijáci, a kolem tohoto problému se pak točí celý děj filmu. Film byl natočen v zajímavém stylu, s jakým jsem se dosud na plátně (snad kromě J.F.K.) nesetkal. Děj se chvíli odehrává v plné barevnosti, když v tom následuje střih a divák vidí najednou vše černobíle a trhaně, jakoby okem skryté videokamery, pak se opět vrátí barva, ale celý obraz je přetát mnoha vodorovnými pruhy, jako kdyby někdo zaostril na televizní obrazovku. I mé chvíli trvalo, než mi došlo, co je realita a co je fikce či chorobné představy hlavních hrdinů.

Po prvních čtyřech mrtvolách ve scéně, kdy kamera klouže chvíli opile sem a tam a naklání se na stranu, tvoříce zajímavou šikmou perspektivu, a chvíli chladně sleduje děj skrze mířidla Myckova revolveru, se dostaví první šok. Po střihu se kamera zklidní a ustálí se na záběru do interiéru rodinného domku, a divák poznává členy rodiny, ve které žila Mallory, jak společně sedí u stolu a hovoří. Po každé jejich nárazce následuje

reprodukován smích anonymních diváků, tolik známý ze seriálů jako Step by Step, Alf a podobných.

Brzy následuje návrat do reality, ve které Mickey a Mallory poslou na onen svět čtyři desítky lidí. Do děje vstupují televizní média, ztělesněné reportérem Galem, jenž moderuje pravidelný pořad "Američti maniaci" o nejoblíbenějších masových vrahcích, mezi něž se brzy dostanou i Myckey a Mallory. Oba populární zabijáci však skončí ve věznicích a na scénu vstupují zástupci práva. Žádní dobrodinci, spíše naopak. A právě ve věznicích se dostane na povrch hlavní myšlenka filmu, a to představa světa, ve kterém bojuje zlo se zlem, násilí je trestáno násilím, filmu, z něhož nakonec nikdo nevyjde neposkvěněn.

Kulisu filmu, demonstrujícího násilí i lásku, filmu, kde je útek před realitou jedinou šancí na přežití, vhodně doplňují skladby Leonarda Cohena, Erica Claptona, Nine Inch Nails, Rage against the Machine a dalších skupin či interpretů sklonku 20. století.

Tento film je rozporuplným obrazem naší doby a zároveň svědkem zániku tradičních hodnot. Každopádně je také ukázkou toho, jak by to nemělo vypadat v příštím století.

Ondřej Semerák

Stivín v pekáči.

"Zeitra to bude dobrý, jdem na výchovnej koncert."

"A na co jdeme?"

"Ale na Stivína, to je takovej ten blázen, co hraje na všecko, co se dá strčit do pusy"

Tak jsem to slyšela ve středu od nějakých mládežníků ve městě. Ve čtvrtek jsem se tedy sebrala a šla se přesvědčit, kolik je na tom pravdy. Sál se zaplňoval zvolna, kupodivu velkou částí mých vrstevníků. Uderem 19. hodiny se spustila hudba, kterou je nutno vidět. Na pódiu stálo kvarteto ve složení: Jiří Stivín, saxofon, flétna, Jiří Stivín junior, bicí, Aleš Duša, baskytara, Jaroslav Šindler, kytara

Na programu nebyla jenom klasická jazzová tematika, ale i improvizace lidovek, které by, mezi námi, vlastní autor nepoznal. Stivín byl prostě Stivín. Úvodem předvedl exhibici na příčnou flétnu kombinovanou se zpěvem, foukáním, hvízdáním a mlaskáním. Postupně vystřídal soprán a altsaxofon, zobcovou flétnu, pikolu, "trubku koncovku" a nakonec i láhev s vodou.

Opravdu, to představení člověk musel vidět, protože chvílemi nám nebylo jasné, jestli Stivín hraje na saxofon nebo saxofon na Stivína. Vzniklo

z nich jakési jednotné těleso, které jakoby se svíjelo v křečích, vyluzovalo zvuky, nad kterými zůstával rozum stát. Interpret sebou v zápalu ďábelské hry šil a hopsal jako bodnutý včelou. Jazzová část obsahovala několik moc pěkných blues: v paměti mi utkvělo jedno jménem "The Fine Crystal", které myslím patřilo k těm nejlepším. Mimo jiné zazněl dvakrát také Jaroslav Ježek (Strejček hlad a Ezop a brabeneč).

V každé skladbě byl prostor pro vlastní improvizaci všech čtyř hráčů, což bylo zajímavé protože se nepamatuji, že bych někdy slyšela čisté sólo bicích. Stivín junior by byl ve své skladbě Big blít či nebig blít, kterou si ušil víceméně na sebe, schopen obstojně konkurovat Rolling Stones. Jakmile vám totiž vlna vibrací roztrhla hrudní koš, nezbylo nic jiného, než abyste jako ostatní dusali ve zběsilem tempu na parket. Trošku bigbeatový závěr byl uzavřen improvizací písničky "Dobrá noc má milá" na pikolu.

Po třech hodinách jazzového nárezu se lidé rozházeli se slovy: "Ten chlap musí být blázen." Těm mládežníkům jsem dala za pravdu a doufám, že se jim výchovný koncert líbil stejně jako mně.

Jitka Andrlová

Několik informací pro počítačové fanoušky

Většina z vás již nejspíše zjistila, že máme v počítačové učebně několik kousků nového vybavení. Objevil se nový barevný monitor, počítače jsou propojeny do sítě a přibyl jeden - zatím nejvýkonnější - počítač, který se po pravu stal fidičím počítačem sítě, tzv. serverem. Co z toho pro vás plyne? Ze všech počítačů nyní můžete přistupovat k souborům, uloženým na serveru a používat tiskárnu ROBOTRON tak, jako by byla připojena k vašemu počítači.

Na serveru byly zavedeny nové disky s následujícími označeními a obsahem:

- M:** - většina programů pro výuku a běžné použití,
- L:** - program pro Windows Borland Pascal v. 7.0,
- K:** - zajímavá data, převážně texty, obrázky, zvuky a některé programy,
- J:** je uživatelský disk, sem si můžete ukládat svoje soubory.

Tyto disky a další vymoženosti jsou přístupné jenom tehdy, je-li server v provozu. Ale i v případě, že je server mimo provoz, můžete počítače v učebně bez větších problémů používat. Je však na nich instalováno jenom základní programové vybavení a mnoho s ním nepočítáte.

Na závěr malá poznámka k disku K: Měl by časem obsahovat zajímavé texty, obrázky, programy, ... Zatím je zde jen několik desítek textů českých a anglických písniček a malá hrstka obrázků. Obsah tohoto disku bude záviset především na vás, uživateli, protože na něj hodláme umisťovat věci, které nám přinesete vy. S každým zajímavým textem, programem, obrázkem apod. se obraťte na správce laboratoře, je pravděpodobně, že bude-li shledán zajímavým a nebudou-li jeho používáním porušována autorská práva, pak bude umístěn právě na disku K.

A tak přijďte a ... (...on ten náš server funguje stejně jenom v neděli, pozn. redakce)

Jiří Fiala

Obecné vzorce aplikovatelné pro soukromé školy

Z posledních průzkumů, uskutečněných na našich středních školách soukromého typu, jasně vyplývá několik obecně platných vzorců a pouček. Náš vědecký tým se zaměřil na vztah "profesor, písemka a zkoušení kontra absence". Po důkladném zpracování všech materiálů jsme dospěli k několika empirickým vzorcům. Je to především vzorec $N_x/N_c = P$, kde N_x je počet chybějících studentů (v kusech), N_c je celkový počet studentů v jedné klasce a koeficient P udává ve zlomcích profesorovu neoblíbenost v dané klasce. Další ze vzorců porovnává míru stresu v závislosti na době, která trvá od doby ohlášení písemné práce do doby jejího uskutečnění. $2T \Rightarrow N_x$ - v tomto vzorci znamená T počet dnů, které uplynou od ohlášení písemky do jejího provedení, koeficient N_x je již známý.

Podobné vzorce vznikly také sledováním jednodenních absencí studentů v období těsně před termínem odevzdání trimestrálních a ročníkových prací. Bylo zjištěno, že počet absencí exponenciálně řadou vzrůstá již 10 dní před termínem odevzdání. V den odevzdání pak chybí průměrně polovina třídy. Další optimistický závěr lze vyvodit sledováním referátů v hodinách dějepisu, chemie, biologie a práv. Kvalita většiny referátů je nepřiměřeně jejich délce. To znamená, že z hodinového referátu lze udělat (někdy je to přímo nutně) desetiminutové shrnutí a referát, který trvá do délky deseti minut, je nejpřínosnější. Pro tento jev platí vzorec $R_{10} = R_{n \times 10}$, kde R je referát a koeficient udává délku v minutách. Výše uvedené vzorce platí pro téměř všechny referáty.

Pro úpravu písemných prací zase platí, že čím nečitelnější rukopis má její autor, tím více času

stráví profesor nad její opravou. Pravděpodobnost nalezou jakýchkoli chyb se snižuje směrem k nule a pokud jde o fakta, tak ta lze pouze předpokládat či tušit v neuspořádané změti hieroglyfů. Také velikost použitého písma bývá různá. Existují studenti schopni popsat celé stránky několika málo informacemi, které by za normálních okolností zabraly jednu stránku strojopisu. Protipólem k nim jsou zase ti studenti, pišící písmem o rozměrech několika milimetrů a k jejichž pracím by měla být přiložena silná lupa. Bohužel pro profesory i zde platí, že obě extrémní skupiny jsou zastoupeny n N_x velmi početně. Obecný vzorec je $S_p + S_n = N_c$, kde S_p jsou studenti pišící neuznaným těsnopisem a S_n jsou student, používající při psaní dvojnásobné zvětšení výsledného písma.

Jak vidno, i věci zdánlivě nematematické povahy se dají vyjádřit pomocí obecně platných vzorců a definicí. Cílem mého referátu bylo tento postup demonstrovat, a pokud možno jej neuplatňovat v praxi.

Ondřej Semerák

* Zde však nesmíme zapomenout na tzv. Jansův paradox, který předpokládá, že na písemnou práci oznámenou ze dne na den bude chybět přibližně $1/3 N_c$, neboť se požadovanou látku nestihnou ze dne na den naučit. Je ověřeno, že vzorec je až na Jansův paradox zcela přesný, neboť na neohlášené testy a písemné práce se dostaví v dobré víře celé N_c , a zatím se ještě nestalo, aby kdokoliv opustil inkriminovaný prostor během písemky.

GESTOVNÍ KANCELÁŘ
REISEBÜRO
TRAVEL AGENCY

Tato cestovní kancelář nabízí zájezdy poznávací, pobytové a zprostředkuje i prodej zájezdů se sportovní tematikou.

U nás si určitě vyberete.

Náš časopis
Vám nyní
nabízí možnost
plošné
obchodní a
soukromé
inzerce.

Luštěniny

Luštěniny jsou zdravé, ale někteří je odsuzují jako nejhorší jídlo. Našli by se i ti, kterým luštěniny chutnají. O luštěninách se zmiňují i v biblických příbězích, kde Ezau vyměnil prvorozenství za mísu čočky.

Luštěniny - časopis závislý pouze na činnosti redakce, jinak naprosto volné orientace. Číslo třetí, vydáno 16. března 1995 L.P., roku 1373 po dobytí Mekky. Na tomto čísle Luštěnin blízce spolupracovali : Ondřej Semerák, Radim Fiala, Dušan Astl, Karolína Koubová, Jiří Fiala, Lukáš P. Pavlík, Martin Kriegler. Vzdálenější dopisovatelé : Adéla Bauerová, Adam Šůra, Jitka Andrlíková, Lucie Kašparová. Doprovodné ilustrace pod dozorem prof. Mrázkové zpracovala sekunda. Orientační adresa : Podještědské gymnázium, Sokolovská 328, PO BOX 247, Liberec 13, 460 13.
